

KAPITOLA 1.

1913

Ptám se vás, Sereno Mary, berete si zde přítomného –“

Nevěsta byla nádherná a všichni v kostele se shodovali na tom, že vypadá jako obrázek.

I když nebyla v rozpuku mládí, oči jí zářily stejně jasně jako nádherné diamanty, které měla kolem krku.

Její hedvábné svatební šaty v barvě slonové kosti byly módní a zároveň lichotily ženě jejího věku. Sukně kopírovala boky a spadala přímo dolů, vršek byl s dlouhými rukávy a zdobený nákladnou krajkou.

Ne! Ne! pomyslela si Lucia, když sledovala, jak si šťastný pár hledí do očí a vyměňuje si svatební sliby.

Nechtěla na obřad přijít, a pokud by bývala mohla učinit něco, aby mu zabránila, bývala by to udělala.

Mamá, jak to můžete udělat? chtěla vykřiknout a snažila se nerozplakat. *Papá není mrtvý ani rok a tenhle člověk je za jeho smrt zodpovědný.*

S druhou polovinou věty by možná lidé v kostele nesouhlasili, ale jen málo z nich by nekývlo na tu první. Lidé v Shilborough byli konzervativní a striktně dodržovali smuteční rituály, a když lady Serena Mountfordová pouhých jedenáct měsíců po smrti své-

ho muže, jenž zahynul při první plavbě RMS Titanic, oznámila, že se podruhé provdá, vyvolalo to otázky.

„Ještě ani neskončilo období truchlení,“ šeptali si vesničané, když kolem nich projížděla v rodinném rolls-roycu, oblečena do černého vlněného kabátu, který vdově příslušel. Automobil, jeden z nejnovějších modelů – Silver Ghost – byl pýchou a radostí lorda Mountforda, který jej k pohoršení svého okolí řídil osobně.

Vikář pokračoval ve svatebním obřadu a Lucia si prohlížela kytici jarních květin svázaných hedvábnou stuhou, kterou svírala v ruce.

Copak nebyly spokojené jen samy dvě bez sira Arthura McAllistera?

Vybavila si onen příšerný den, kdy dostaly telegram od rodinného právníka z Londýna, že se loď společnosti White Star cestou do New Yorku potopila.

Lucia byla zrovna v zahradě a obdivovala záplavu kosatců, které rostly ve zvlněných závějích na zahradě v Bingham Hall.

Milovala jaro.

Bylo právě nádherné odpoledne. Ptáci zpívali a Lucia zrovna uvažovala, že se převlékne do jezdeckého, když se ozval děsivý zvuk připomínající zavytí raněného zvířete. Výkřik vycházel francouzským oknem ze salonu, kde její matka zrovna vyšívala.

„Mamá,“ zašeptala Lucia zděšeně. Rozběhla se zpět přes trávník tak rychle, jak jen jí její módní úzká sukně dovolila, a rozrazila skleněné dveře.

Lady Mountfordová seděla na pohovce a usedavě plakala. Roztržený telegram ležel na zemi a opodál stál majordom Moston se zděšeným výrazem ve tváři.